

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 385/15 z powództwa D. P. przeciwko A. R. (1), o zadośćuczynienie i odszkodowanie:

1. **oddalił powództwo;**

2. zasądził od D. P. na rzecz A. R. (1) kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od wydanego w sprawie wyroku wniosła powódka, zaskarżając wdane rozstrzygnięcie w całości.

Skarżąca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie:

a. art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 2352 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z innego opinii biegłego stomatologa - periodontologa celem wykazania faktów wskazanych w pkt. VIII ppkt 1 petitum pozwu, w sytuacji gdy przeprowadzenie było niezbędne, gdyż opinia wydana przez biegłego - lek. stomatologa J. K., specjalisty protetyki stomatologicznej jest wadliwa z uwagi na fakt, iż:

i. poszczególne opinie wydane w toku postępowania wykazują sprzeczność co do wniosków końcowych - z jednej strony biegły wskazuje na przyczyny zapalenia dziąsła w opinii podstawowej, wskazując na przekonturowanie koron oraz miarodajną ocenę lekarzy z gabinetu N. D. i tym samym wskazuje na błąd medyczny po stronie pozwanej, zaś z drugiej strony w opiniach uzupełniających stwierdza brak błędu medycznego w procesie leczenia powódki,

ii. biegły zaniechał sporządzenia opinii według powszechnie stosowanych kryteriów tj. m. in. nie określił na jakim materiale dowodowym oparł wnioski płynące z opinii, nie zrelacjonował stanu faktycznego, nie określił narzędzi jakimi posługiwał się podczas wydawania opinii, nie zawarł w opinii wywiadu przeprowadzonego z powódką,

(...). biegły zaniechał dokonania oceny zdjęć obrazowych, wskazując z jednej strony iż ta dokumentacja ma charakter poboczny, zaś z drugiej strony uznając, iż przedmiotowe zdjęcia byłyby pomocne w ustaleniu wniosków końcowych,

iv. biegły oparł się na niepełnej dokumentacji medycznej z gabinetu pozwanej, nie zapoznał się szczegółowo z pozostałym materiałem dowodowym, nie przeprowadził szczegółowego wywiadu z powódką, nie przeanalizował treści zeznań świadków, przez co nie dostrzegł nieścisłości między wpisami w dokumentacji medycznej z gabinetu pozwanej a relacjonowaniem przebiegu leczenia przez powódkę czy świadków D. W. i K. W.,

v. biegły uniknął udzielenia odpowiedzi na pytanie dotyczące sprzeczności wniosków zawartych w jego opinii podstawowej i uzupełniających, nie wyjaśnił dlaczego w pierwotnej opinii uznał, że powódka powinna była poddać się ponownie pracom protetycznym i poprawić prace wykonane przez pozwaną (zwłaszcza iż po wykonaniu nowych prac protetycznych, powódka nie odczuwa żadnych dolegliwości zapalnych ze strony dziąsła), a także dlaczego w opinii pierwotnej uznał, że ocena stanu zdrowia powódki dokonana przez lekarzy z gabinetu N. D. była miarodajna, stwierdzając iż: „Problem zapalenia dziąsła brzęznego moim zdaniem związany był nie z rodzajem materiału, a tylko z brzegiem korony stykającym się (dochodzącym) do dziąsła, do kieszonki dziąsłowej.”,

b. art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 299 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron celem wykazania faktów określonych szczegółowo w pkt. VII petitum pozwu, w sytuacji gdy wobec tak istotnych rozbieżności w relacjonowaniu przebiegu leczenia w gabinecie pozwanej przez obie strony postępowania, przeprowadzenie powyższego dowodu było konieczne;

nadto konieczne było także ustalenie ujemnych następstw w dobrach osobistych i majątkowych powódki będących konsekwencją zabiegu stomatologicznego, rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych, a co za tym idzie i doznanej krzywdy,

c. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny w sposób niewszechstronny, z pominięciem dowodu z zeznań świadków D. W., K. W. i A. R. (2) w zakresie pozostającym w sprzeczności z treścią dokumentacji medycznej z gabinetu pozwanej oraz gołosłownymi twierdzeniami pozwanej w jej pismach procesowych, podczas gdy zeznania ww. świadków są w pełni wiarygodne; świadkowie w sposób logiczny i spójny relacjonowali przebieg leczenia w poszczególnych gabinetach dentystycznych/protetycznych oraz zakres zastrzeżeń zgłaszanych przez powódkę, przyczyny rezygnacji z dalszych wizyt w gabinecie pozwanej; ponadto wobec braków w zapisach wizyt w dokumentacji medycznej pozwanej, Sąd I instancji nie powinien wyciągać niekorzystnych wniosków dla pacjenta,

d. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii oraz niewskazanie przyczyn, z powodu których powyższy dowód został pominięty, w sytuacji gdy biegły psycholog doszedł do przekonania iż u powódki w wyniku zaistniałego zdarzenia, wystąpiły zaburzenia adaptacyjne o miernym nasileniu; podczas wywiadu u psychologa powódka w sposób szczegółowy relacjonowała przebieg leczenia w gabinecie pozwanej, a następnie w gabinecie N. D. podczas gdy Sąd Rejonowy całkowicie pominął powyższy dowód, nie uzasadniając przyczyn jego pominięcia przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy;

2. naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 362 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że w niniejszej sprawie pozwana nie popełniła błędu medycznego, skutkującego powstaniem odpowiedzialności deliktowej, w sytuacji gdy z dowodów zgromadzonych w niniejszym postępowaniu i ocenionych w sposób prawidłowy wynikają wnioski odmienne.

W związku z powyższym powódka oświadczyła, że kwestionuje następujące fakty ustalone przez Sąd I instancji:

- a) udzielenie powódce przez pozwaną informacji na temat powikłań związanych z zabiegiem wstawienia koron, jak również na temat istnienia innych – bardziej uzasadnionych metod leczenia powódki,
- b) niezgłaszanie żadnych zastrzeżeń do prac wykonanych przez pozwaną do lipca 2014 r., związanych z kolorem i wyglądem koron, a przede wszystkim związanych z bólem i zaczerwienieniem dziąsła,
- c) niestawiennictwo powódki na terminie wizyty kontrolnej w gabinecie pozwanej w dniu 31 lipca 2014 r.,
- d) niestawiennictwo powódki w gabinecie pozwanej przez okres kilku miesięcy po rzekomym niedotrzymaniu terminu wizyty kontrolnej w dniu 31 lipca 2014 r.,
- e) stwierdzenie występowania złogów nazębnych u powódki podczas wizyty w gabinecie N. D. w dniu 7 września 2015 r.,
- f) pogłębianie stanu zapalnego dziąsła dopiero od stycznia 2015 r. do marca 2015 r., co rzekomo nie wynikało z nieprawidłowego leczenia pozwanej i zaniechania przez nią dalszego leczenia.

Ponadto powódka wskazała na istotne, w jej ocenie, fakty nieustalone przez Sąd I instancji:

- a) skierowanie powódki na skaling zębów przedtrzonowych i trzonowych żuchwy oraz trzonowych szczęki w dniu 17 września 2015 r., co wykonano w dniu 22 września 2015 r. (wcześniej powódce wykonano skaling w obrębie żuchwy w dniu 22 stycznia 2015 r.),
- b) brak konieczności wykonania skalingu w obrębie prac protetycznych wykonanych przez pozwaną podczas leczenia w gabinecie N. D.,

c) nie zgłoszenie zastrzeżeń do prac wykonanych przez pozwaną w trakcie noszenia koron tymczasowych z uwagi na fakt, iż nie wystąpiło w tym czasie zaczerwienienie dziąsła,

d) kilkukrotne wizyty powódki w gabinecie pozwanej z uwagi na zaczerwienienie dziąsła w obrębie prac protetycznych i rezygnacja powódki z usług pozwanej po kilkukrotnych bezskutecznych próbach uzyskania pomocy ze strony pozwanej, odbywanie przedmiotowych wizyt na korytarzu gabinetu pozwanej bez stosownego badania,

W związku z powyższym apelująca wniosła o rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu I instancji mającego istotne znaczenie dla wyniku sprawy, wydanego w toku rozprawy z dnia 6 lipca 2020 r. w przedmiocie „pominięcia przeprowadzenia zgłoszonych, a nierozpoznanych dotychczas wniosków dowodowych, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.”, gdyż powyżej przedstawione zarzuty świadczą o tym, iż pominięcie wskazanych dowodów niewątpliwie miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, albowiem opinia biegłego z zakresu stomatologii i periodontologii jako nielogiczna, niekonsekwentna i niepełna nie jest przydatna do rozstrzygnięcia kwestii zaistnienia w przedmiotowej sprawie błędu medycznego; nadto wobec braków w dokumentacji medycznej z gabinetu pozwanej, a także treści zeznań świadków D. W. i K. W. konieczne było przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron celem usunięcia sprzeczności między zapisami niepełnej dokumentacji medycznej i głośnymi twierdzeniami pozwanej z pism procesowych a treścią spójnych i rzeczowych zeznań ww. świadków; jednocześnie wskazuję, iż powódka zgłosiła w tym zakresie stosowne zastrzeżenie do protokołu rozprawy w dniu 6 lipca 2020 r..

Tym samym, na podstawie art. 368 § 1 pkt 4) k.p.c., powódka wniosła o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego, w postaci dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego stomatologa - periodontologa celem wykazania faktów wskazanych w pkt. VIII ppkt 1 petitum pozwu oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron celem wykazania faktów określonych szczegółowo w pkt. VII petitum pozwu.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku w pkt. 1 poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki:

a) kwoty 10.000 zł z tytułu zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 26 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

b) kwoty 12.605 zł z tytułu odszkodowania za poniesione koszty z tytułu nowej usługi protetycznej z odsetkami ustawowymi,

- od kwoty 5.905 zł od dnia 26 marca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- za opóźnienie od kwoty 6.700 złotych od dnia doręczenia pisma przygotowawczego z dnia 8 czerwca 2017 r. pozwanej do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wniosła o zmianę wyroku w zakresie zwrotu na rzecz powódki od pozwanej kosztów procesu, w związku ze zmianą wyroku na skutek apelacji, zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa adwokackiego przed Sądem II instancji wg norm przepisanych. Z ostrożności procesowej zaś, na wypadek gdyby Sąd II instancji uznał, że postępowanie dowodowe winien przeprowadzić Sąd I instancji, powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana, w odpowiedzi na apelację powódki, wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy, po uzupełnieniu postępowania dowodowego w części zgodnie z wnioskiem apelującej, w oparciu o opinię biegłego dodatkowo ustalił:

Dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach sprawy zawiera typowe i podstawowe dane, co do stanu przyzębia i wykonanej pracy protetycznej powódki, zarówno w historii choroby z Indywidualnej (...) oraz Kliniki (...), co uniemożliwia jednoznaczne opisanie stanu przyzębia w momencie i bezpośrednio po założeniu koron przez pozwaną.

Niewystarczająca higiena i brak motywacji do jej przestrzegania to bardzo ważny niekorzystny czynnik w odniesieniu do prognozy. Tkanki przyzębia ryzykują wówczas znacznego stopnia destrukcją, która zagraża przyszłości zębów.

W chwili dokonywania badania u powódki brak jest koron wykonanych przez pozwaną, a więc nie jest możliwe jednoznaczne ocenienie efektów pracy wykonanej przez A. R. (1), której nie można już zobaczyć.

Zaplanowanie pracy protetycznej u powódki w postaci wykonania koron protetycznych na zębach 13-23 było prawidłowe, zaakceptowane przez pacjentkę w zakresie uzyskania oczekiwań, co do estetyki i funkcji. Etapy wykonania uzupełnienia protetycznego były prawidłowe i zgodne z procedurami. Nie jest możliwe dokonanie oceny sposobu preparacji kikutów zębów 13-23 przez pozwaną, które aktualnie są zabezpieczone nowymi koronami protetycznymi.

Zabieg wykonany przez pozwaną został wykonany prawidłowo, zgodnie ze sztuką lekarską. Na podstawie akt sprawy nie da się przypisać uchybienia pozwanej, która postępowała zgodnie z wymogami aktualnej wiedzy medycznej oraz powszechnie przyjętej praktyki stomatologicznej w celu wyleczenia pacjenta.

Nie jest możliwe dokonanie oceny, czy korony protetyczne wykonane przez pozwaną były przyczyną zapalenia dziąsła brzeżnego u powódki, albowiem nie jest możliwe zbadania tych koron, ani ocenienie sposobu ich osadzenia na kikutach zębów, ze względu na ich brak.

(dowód – opinia sądowo-lekarska – k. 356-365, pisemna opinia uzupełniająca sądowo-lekarska – k. 410-428, ustna opinia uzupełniająca – k. 472v-473v)

Dokonując oceny zebranego w sprawie przed Sądem II instancji materiału dowodowego oparł się na pisemnych opiniach sądowo – lekarskich wydanych biegłego lek. stom. D. Ł. oraz ustnej opinii uzupełniającej tegoż biegłego. W ocenie Sądu Okręgowego wydane przez biegłego opinie w całym swoim zakresie tworzą spójną całość, są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy. Zostały one wydane na podstawie dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, dokumentacji dostarczonej przez powódkę oraz po zbadaniu powódki.

Pełnomocnik powódki kwestionował wprawdzie również tą opinie żądając wydania opinii przez innego biegłego, jednakże Sąd Okręgowy na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., na mocy postanowienia z dnia 24 kwietnia 2022 r., pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu periodontologii oraz przesłuchania powódki i pozwanej w charakterze stron. Zdaniem Sądu zarzuty podnoszone przez pełnomocnika stanowią polemikę strony niezadowolonej z wniosków opinii. Nie podniesiono natomiast żadnych zarzutów dyskwalifikujących merytorycznie tą opinię. Biegły w opinii uzupełniającej odniósł się do zastrzeżeń podniesionych przez pełnomocnika powódki, natomiast samo niezadowolenie strony z wniosków płynących z opinii biegłego nie jest podstawą do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego, czy też kolejnych uzupełniających opinii. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73 niepublikowany), a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Odmienne stanowisko oznaczałoby, bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807). Dlatego Sąd Okręgowy ostatecznie uznał, że uwzględnienie dalszych wniosków dowodowych skarżącej skutkowałby jedynie przedłużeniem postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną. Przede wszystkim podniesione przez apelującą zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługują na uwzględnienie.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącego zabrakło w rozpoznawanej sprawie. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji nie naruszył dyrektyw oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. i w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Spór między stronami dotyczył ustalenia, czy w związku z leczeniem powódki doszło do błędu w sztuce lekarskiej, w związku założeniem koron porcelanowych na odcinku 13-23.

Biegły w wydanej opinii na etapie postępowanie pierwszoinstancyjnego jednoznacznie wskazał, iż pozwana prawidłowo zaplanowała prace protetyczne, etapy pracy: szlifowanie, wcisk były zgodne z procedurami. Proces leczenia powódki znajduje odzwierciedlenie w dostępnej dokumentacji medycznej. Pozwana nie założyła powódce od razu na stałe koron. Najpierw je dopasowywała, następnie założyła tymczasowo. Pozwana z powódką ustaliły termin ostatecznego zacementowania koron. Z uwagi na dobre umocowanie koron na zębach filarowych pozwana podjęła decyzję o przesunięciu w czasie cementowania ostatecznego. Powódka miała czas na odpowiednią adaptację do nowych warunków zgryzowych, sprawdzenia, czy nowe korony pasują do jej uzębienia. Jak podkreślił biegły,

przyjęcie procedury cementowania tymczasowego koron było prawidłowe, zaś okres noszenia koron w tymczasowym zacementowaniu zależy od indywidualnej decyzji. Powódka w okresie noszenia koron tymczasowych, jak również po ich zacementowaniu nie zgłaszała zastrzeżeń co do pracy pozwanej. Nie kwestionowała także koloru koron, co podnosiła później twierdząc, iż miały one nienaturalny kolor. Co więcej powódka z pełną świadomością zgodziła się na zakończenie prac protetycznych wykonanych przez pozwaną. Odnośnie stanu zapalnego dziąsła ustalono, iż w lipcu 2014 r. u powódki pojawiło się zaczerwienienie dziąsła nad zębem 13. Pozwana poinformowała powódkę o zasadach prawidłowej higieny jamy ustnej, stosowania bardziej miękkiej szczoteczki do zębów, zaleciła stosowanie płukanki i pasty stomatologicznej adhezyjnej. Podczas kolejnego badania zaczerwienienie dziąsła brzeżnego zmniejszyło się. Powódka nie zastosowała się jednak do zaleceń pozwanej i nie stawiała się na kolejnym umówionym terminie wizyty u pozwanej, nie przyszła już później na wizyty do pozwanej. A więc to na skutek decyzji powódki zaprzestała ona leczyć się u pozwanej. Powódka dopiero w dniu kilka miesięcy później, w dniu 17 listopada 2014 r. była na wizycie w klinice (...) w Ł., gdzie zalecono jej konsultację u periodontologa, do którego zgłosiła się w dniu 18 grudnia 2014 roku z zaczerwienieniem nad zębem 13. Wówczas też stwierdzono zapalenie dziąsła brzeżnego w okolicy 13-23, osadzenie koron głęboko poddziąsłowo z wyczuwalnymi w badaniu nawisami, przekonstruowanie. Stwierdzono także duże złoży nad i poddziąsłowo do usunięcia w zębach żuchwy i zakwalifikowano powódkę do zbiegu kiretażu otwartego celem usunięcia ziarniny zapalnej. Stan zapalny utrzymywał się w styczniu 2015 r.. Po zabiegu kiretażu otwartego zębów górnych i skaling zębów dolnych, podczas wizyty w dniu 19 marca 2015 r. stwierdzono uogólniony stan zapalny i wysięk ropy nad zębem 13. Na podstawie tych ustaleń nie sposób przyjąć, aby rozległy stan zapalny i wysięk ropy, który pogłębiał się od stycznia 2015 roku, wynikał nieprawidłowego leczenia pozwanej i zaniechania przez nią dalszego leczenia powódki. Jak podkreślił biegły, problem zapalenia dziąsła wiązał się nie z rodzajem materiału, ale brzegiem korony dochodzącym do dziąsła, do kieszeni dziąsłowych. Każde uzupełnienie protetyczne jest z periodontologicznego punktu widzenia czynnikiem sprzyjającym rozwojowi chorób przyzębia. Właściwa higiena jamy ustnej, szczególnie u pacjentów z uzupełnieniami protetycznymi, jest warunkiem koniecznym zdrowia jamy ustnej. Kamień naddziąsłowy i poddziąsłowy jest czynnikiem uszkadzającym i prowadzi do stanów zapalnych i nieodwracalnego uszkodzenia tkanek przyzębia. A tak było w przypadku powódki. Nie sposób przyjąć, iż stan zapalny dziąsła i wysięk ropy u powódki był powodowany błędnym leczeniem powódki przez pozwaną, które zakończyła w lipcu 2014 r..

Reasumując, Sąd I instancji prawidłowo uznał, że powódka nie wykazała, aby podczas leczenia protetycznego przez pozwaną zaszyły jakieś nieprawidłowości, błędy w sztuce medycznej, a co za tym idzie nie wykazała winy w leczeniu powódki. Z powyższą oceną w pełni zgadza się orzekający Sąd Okręgowy. Na etapie postępowania apelacyjnego na wniosek powódki został dopuszczony dowód w postaci opinii biegłego z zakresu chirurgii stomatologicznej D. Ł., który wydał łącznie trzy opinie w sprawie, stwierdzając jednoznacznie, że zabieg wykonany przez pozwaną został wykonany prawidłowo, zgodnie ze sztuką lekarską. Na podstawie akt sprawy nie da się przypisać uchybienia pozwanej, która postępowała zgodnie z wymogami aktualnej wiedzy medycznej oraz powszechnie przyjętej praktyki stomatologicznej w celu wyleczenia pacjenta. Co więcej biegły zaznaczył, że niewystarczająca higiena i brak motywacji do jej przestrzegania stanowią bardzo ważny niekorzystny czynnik w odniesieniu do prognozy leczenia. Na końcu biegły podkreślił, że istotnym elementem sporządzenia opinii jest fakt, że w chwili badania powódki brak jest koron wykonanych przez pozwaną, a więc duża część opinii stanowić musiała rozważanie naukowo – teoretyczne, albowiem nie jest możliwe jednoznaczne ocenienie pracy, której nie sposób już ani zobaczyć, ani zbadać. Przyznać należy rację biegłemu, który zauważył, że powódka wiedząc i chcąc skierować sprawę na drogę sądową powinna zebrać i zabezpieczyć odpowiednie dowody przed przystąpieniem do zmiany pracy protetycznej i zgodnie z art. 310 k.p.c. przeprowadzić badania przez biegłego sądowego przed przystąpieniem do zmiany koron protetycznych wykonanych przez pozwaną. W chwili obecnej nie jest możliwe dokonanie oceny, czy korony protetyczne wykonane przez pozwaną były przyczyną zapalenia dziąsła brzeżnego u powódki, co za tym idzie sformułowane przez nią roszczenie pozostaje nieudowodnione.

Idąc dalej należy wskazać, że Sąd I instancji nie naruszył również dyspozycji art. 227 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.. W myśl zaś art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Dowód z opinii biegłego podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., przy czym z uwagi na swoistość tego

środka dowodowego, w orzecznictwie wypracowano szczególne kryteria jego oceny. Wskazuje się, że opinia nie może podlegać ocenie sądu w warstwie dotyczącej przedstawionych poglądów naukowych lub dotyczących wiedzy specjalistycznej (naukowej lub technicznej), nawet jeśli członkowie składu orzekającego taką wiedzę posiadają. Ocenie podlega wyłącznie zgodność z materiałem procesowym przyjętych założeń faktycznych, podstawy metodologiczne, transparentność, kompletność, spójność wyводу i wreszcie zgodność wniosków opinii z zasadami logiki, wiedzy powszechnej i doświadczenia życiowego. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii za rzetelną. Oznacza to również i to, że sąd nie ma kompetencji do czynienia ustaleń pozostających w sprzeczności ze stanowiskiem biegłych specjalistów, zwłaszcza w sytuacji, gdy opinia jest jednoznaczna, przekonująca i odpowiednio umotywowana. Zdyskredytowanie opinii biegłego sporządzonej w sprawie jest możliwe tylko wówczas, gdy ta zawiera istotne luki, nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, nienależyte uzasadniona i nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 listopada 2019 roku, I ACa 255/19, Lex nr 28647779). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807). Dlatego Sąd Rejonowy ostatecznie uznał, że uwzględnienie wniosków pozwanego prowadziłoby jedynie do przedłużenia postępowania.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy słusznie oparł się na wydanych w sprawie opiniach przez biegłego lekarza stomatologa, które to notabene okazała się być zbieżna w opiniami wydanymi w postępowaniu apelacyjnym przez biegłego z zakresu chirurgii stomatologicznej D. Ł.. Wszystkie opinie były jasne i jednoznaczne oraz zawierały kompleksowe omówienie sposobu wykonania pracy protetycznej przez pozwaną, stwierdzając finalnie, że zabieg wykonany przez pozwaną został wykonany prawidłowo, zgodnie ze sztuką lekarską. Na podstawie akt sprawy nie da się przypisać uchybienia pozwanej, która postępowała zgodnie z wymogami aktualnej wiedzy medycznej oraz powszechnie przyjętej praktyki stomatologicznej w celu wyleczenia pacjenta. Co za tym idzie nie jest również możliwe stwierdzenie, że korony protetyczne wykonane przez pozwaną były przyczyną zapalenia dziąsła brzęznego u powódki.

Z kolei odnosząc się do podniesionego przez oboje skarżących zarzutu naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. należy wskazać, że zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.01.2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.01.2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341).

Tym samym naruszenie art. 327¹ § 1 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę apelacji, tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli apelacyjnej. Tylko bowiem wówczas stwierdzone wady mogą mieć wpływ na wynik sprawy. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego uznał, że Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący przedstawił motywy swojego rozstrzygnięcia w sporządzonym uzasadnieniu. Co więcej Sąd Odwoławczy w pełni identyfikuje się z oceną prawną dokonaną przez Sąd I instancji, co zostało w sposób szczegółowy omówione w dotychczasowej części uzasadnienia.

Na końcu odnosząc się do podniesionych przez skarżącą zarzutów naruszenia prawa materialnego, tj. naruszenia art. 415 k.c. w zw. z art. 362 § 1 i 2 k.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. należy wskazać, że również te zarzuty okazały się całkowicie

chybione. W okolicznościach przedmiotowej sprawy skarżąca nie zdołała wykazać, aby pozwana popełniła błąd w sztuce medycznej, skutkujący powstaniem odpowiedzialności deliktowej po jej stronie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w punkcie I. wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację powódki jako bezzasadną.